

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Ianvarii Et Febrvarii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258

De SS. Philoromo & Philea martyribus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77365)

Fideles autem & pij viri deposuerunt eum in ipso loco; vbi etiam vsque in hodiernum diem multæ curationes peraguntur ad Dei gloriam.

Cùm verò accepisset veneranda & pia anus consummationem beati martyris Blasij, celebravit eius memoriam eo ritu, quo celebravit in custodia? & non solum cognatis misit ex feminibus terræ benedictiones & ex reliquis, sed etiã omnibus amicis. Qui vicissim imitantes; rursus in eodem tempore remiserunt non solum fideli viduæ; sed etiam omnibus suis amicis & cognatis. Vndè etiam traditum est hoc pulchrum & bonum exemplum vsque in hodiernum diem omnibus, qui fideliter peragunt venerandam memoriam sancti martyris Blasij, cum lampadibus & hymnis & magno epulo? Ad gloriam omnipotentis Dei & Domini nostri Iesu Christi: Cui gloria & potentia simul cum sancto & viuifico spiritu; nunc & semper & in secula seculorum, Amen.

SANCTORVM PHILOROMI ET PHILEAE
MARTYRIVM, EX LIB. 8. CAP. 10. ECCLES. HIST.

Eusebij Casareens. interprete Iohanne Christophorsono Anglo.

Atque isti martyres admiratione digni quidem fuerunt: sed illi præ ceteris videbantur egregiè admirabiles, qui quantum diuitijs, nobilitate, gloria, eloquentia & philosophiæ cognitione illustres essent, hæc omnia tamè pro vera pietate & fide in Seruatorem & Dominum nostrum Iesum Christum, pro nihilo ducerent. Talis erat Philoromus, vir magistratum, non illum quidem vulgarem adeptus, sed ad Imperatoris negocia Alexãdriæ procuranda delectus: qui non sine magna gloria & honore, vt Romanorum mos fert, à satellitibus stipatus, in dies singulos de controuersijs ad se relatis iudicium tulit. Talis Phileas etiam, Thmuiten-

4. FEBRUAR.

Philorom.

Phileas Epi-
scopus.

sis ecclesiæ episcopus, vir planè cùm in ciuilibus patriæ institutis & Ecclesiæ ministerijs valdè præstabilis, tum philosophiæ disciplinis eximius. Isti duo, cùm permulti & cognati & alij amici eos obsecrassent, cùm præterea viri primarij, qui cum imperio erant, orassent, cùm ipse iudex denique hortatus esset, vt suis ipsorum caperent misericordiam, liberorumque & vxorum curam ducerent, nequaquam eiusmodi virorum precibus aduci poterunt, vt vitæ cupiditate aliqua ex parte delectarentur, & diuinas leges de confessione & negatione Seruatoris nostri penitus contemnerent: sed virili animo & mentre digna philosophis, immò verò pia & digna Deo, contra omnes iudicis minas, contra contumelias fortiter se opposcentes, ambo capitibus abscissis abirent è vita.

Abiunt è
vita.
Cap. 11.

Sed quoniam Phileam, propter humanioris literaturæ notitiam, crebro hominũ sermone prædicatum diximus, ipse suis ipsius in ea re locuples testis accedat, & partim seipsum, quãnam tandem fuerit, ante oculos cuiusque proponat: partim martyria, quæ eius ætate Alexãdriæ contigerint, accuratiùs multo, quàm in nostra situm est potestate, narret his verbis, quæ quidem ab ipsius literis, ad Thmuitas perscriptis, petita sunt: Beati martyres, qui apud nos occubuèrunt, præclara illa exempla, monita salutaria & insignes præceptiones, in diuinis & sacris literis nobis ad imitandum propositas, nulla ex parte contemnescentes, oculos animi in Deum omnium effectorem exquisitè intendebant, & mortem pro pietate oppetere secum statuentes, mordicis suæ vocationi adhaerebant. Ac quoniam isti sancti martyres, Christi insignibus decorati, Dominum nostrum Iesum pro nobis hominis naturam induisse pro certo cognouerant, vt omne peccatum radicitiùs extirparet, & viatica nostri itineris, ad vitam æternam suscepti, nobis suppedicaret: (Non enim rapinam arbitratus est, esse se æqualem Deo: sed seipsum exinanivit, formam serui accipiens, & habitu inuentus est vt homo: humiliavit seipsum vsque ad mortem, mortem autè crucis) isti, inquam, idcirco meliora dona æmulantes, omnem cruciatum, omnia suppliciorum genera, quæ poterant excogitari, non semel, sed iterum atque iterum sustinuerunt. Atque præ omnibus satellitum terroribus, quos laborabant non verbis solum, sed rebus ipsis obnixè eis iniicere, non demiserunt animos,

Ex Epistola
Phileæ,
scripta ex
carcere, de
martyribus
Alexãdriæ.

Phil. 2.

Bbbb 3 neque

1. Iohan. 4.

Martyrum
multiplices
cruciatibus
iniuriarum.

neque succubuerunt, propterea quod perfecta in illis charitas timorem foras miserat. Quorum eximiam fortitudinem, & excellentiam in singulis tormentis animi magnitudinem, quæ tandem oratio poterit explanare? Et cum libera potestas omnibus permiffa esset, contumelias & pœnas illis pro arbitrato inferendi, hi fustibus, illi virgis, alij flagellis, nonnulli loris, multi funibus eos perculerunt: atque spectaculum nouissimis plagarum & supplicij generibus erat variatum, & multum probri habuit & ignominia.

Nouum sup-
plicij genusExod. 22.
Exod. 20.
Pfal. 80.

Quidam enim, primùm manibus à tergo colligatis, ligno appensis, & machinis quibusdam membra eorum vniuersa distenta distrahitque: deinde à tormentibus ex mandato magistratum per totum corpus grauitè diuexati, & non quemadmodum cum homicidis agi solet, latera solum, sed venter, tibiae & genae flagris ferreis cœsæ. Alij penderunt, ad porticum distensionem, quæ omnem doloris superabat acerbiter, pertulerunt. Alij vultu alterius in alterum obuerso ligati, & columnis, pedibus non ad terram demissis, appensi, sic vt cum funes acrius retraherentur & contentius, corporis grauitate ac pondere acerbius premerentur. Neque tantisper solum, dum præses cum illis quaestione disceptabat, illisque examinandis vacabat, sed per totum ferè diem istud supplicij genus sustinuerunt. Quando enim ab illis ad alios profectus est, ministros ipsius authoritati obsequentes reliquit, qui priores accuratè obseruarent, si fortè quisquam tormentis euctus, cedere videretur: mandauitque, vt acerbè & sine remissione vlla funibus distorquerentur: & deinceps, cum iam essent animam acturi, rursùm in terram demissi, passim miserè raperentur. Neque enim de nobis vel minima cura in eorum animis resedit, sed omnia in nos perindè tum excogitare, tum re præstare videbantur, ac si homines non fuissetis. Præter alia tormentorum genera, istud nouum præterea, quod sequitur, aduersarij nostri inuenerunt: Nonnulli enim post verbera in compedibus ligneis positi erant, & pedes, alter ab altero, ad quartum foramen distenti distrahitque, adeo vt necessariò supini iacerent, nec possent propter plagarum vulnera, recens toti corpori inflicta, se villo modo commouere. Alij in solum proiecti, præ crebris tormentorum ictibus, quos pertulerant, semineces iacuerunt, & propter varia ac diuersa cruciamentorum stigmata, quæ in corporibus habebant, miserabilis spectaculum, quàm cum torquebantur, oculis contemplantium subiecerunt. Ex his autem, qui ita se habebant, nonnulli in cruciatu mortui sunt, & singulari animi tolerantia aduersarium prorsus confuderunt. Alij semineces in carcerem conclusi, non multis diebus post, dolorum grauitate oppressi, excedunt è vita. Reliqui valitudine & viribus curatione recuperatis, temporis longinquitate carcerisque vsu & velut contriti, multo euadunt fidentiores. Sic igitur cum esset singulis eorum præceptum, libera data optione, vel victimas execrabiles contrectandi, quod liberarentur molestijs, & prophana atque execrabilis ab illis libertate potirentur: vel non sacrificandi, sententiam mortis exciperent: illi absque mora ad mortem libentibus animis gradiuntur. Nōrunt enim pro certo ea, quæ à sacris literis nobis præscripta sunt: Qui dijs alienis, inquit scriptura, immolat, delebitur. & quod Non erunt tibi dijs alieni, præter me. Eiusmodi sunt voces Phileæ martyris, cum sapientia, tum Dei ipsius amore inflammati maximè, quas ante extremam de eo in iudicio latam sententiam, cum adhuc esset in carceris custodia, ad fratres ecclesiæ, cui ipse præerat, per literas misit: partim, vt quo loco res illius erant, illis exponeret: partim, vt eos hortaretur, vt pietati in Christo post mortem suam, quæ breui ipsum esset occupatura, mordicè adhererent.

POENI